

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: O dyre siel! opmuntre dig,

Citation: Brorson, Hans Adolph: "O dyre siel! opmuntre dig," i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951, 1951-56*, s. 202. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brorson01-shoot-workid103305.pdf> (tilgået 22. juni 2021)

Anvendt udgave: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*

Nr. 72.

☒ Mel. Christus kom selv til Jordans flod.

☒ O dyre siel! opmuntre dig,
Med andagt at betragte,
Hvor GUD har aabenbaret sig,
Hvor høyt man ham skal agte,
At hand i frydens paradiis

* *

☒ - - -

* * 203

☒ Er stor foruden lige,
Og bør at have lof og priis
Paa gandske jorderige,
Som alle naaders kilde.

☒ 2. GUD! du est eene GUD og kand
Allene hielpen sende,
Formørket er enhver forstand,
Som dette ey kand kiende,
Lad mig paa dig allene troe,
Til dig i nøden træde,
Og søge al min siele-roe
I din forenings glæde,
Og aldrig fra dig vige.

☒ 3. Du est en *Aand*, o store GUD!
Og aandens himmel-gaver
Til alle gierne deler ud,
Som hver det nødig haver,
O lad mig derfor aanderiig
Og himmel-sindet være,
Dig meer og meer at vorde liig,
Og aandens frugter bære,
I sandheds rette væsen.

☒ 4. Du est, o GUD! foruden al
Begyndelse og ende,
Saa lær mig stedse i mit kald
Fra tiden mig at vende,
Derom at bede dag og nat,
Det stedse at besinde,
At jeg en *evig* himmel-skat
Maa ufeylbarlig finde,
Naar denne verden slipper.

*

☒ - - -

* 204

☒ 5. Du est, *u-endelige* aand,
Foruden maal og ende,
Hvo kand undløbe fra din haand,
Hvor vidt hand vilde rende,
Saa er jeg ey paa noget sted,
Du jo min bøn kandst høre,
Men lad mig ogsaa blues ved,

At tænke, tale, gjøre
Det mindste dig mishager.

∞ 6. Din *vælde* er u-endelig
At frelse dem, dig kiende,
Men ogsaa dem, der hade dig,
At kaste over ende,
Lad da din almagt allesteds
Som himlen mig omgive,
Ved andres trusel vel til freds
Og uforfærdet blive,
Kun dig allene frygte.

∞ 7. Din *viisdom* er saa høy, og gaaer
Langt over alle sinde,
Ey nogen trængsel er saa haard,
Du veed jo raad at finde,
Giv, at jeg derfor lader dig
Kun plat for alting raade,
Du veedst allene, hvad der mig
Kand skade eller baade,
Kun dine raad at følge.

∞ 8. GUd! du est *hellig*, uret kand
Umuelig dig behage,
Vil nogen staae i naadens stand,
Hand synden skal forsage,

*

∞ - - -

* 205

∞ Saa giv mig, u- afladelig
Et helligt liv at vise,
Og hvor det gaaer mig, stedse dig
I dine domme prise,
Skiønt jeg dem ey begriber.

∞ 9. Du est saa mild og *kierlig* mod
Enhver, som synden hader,
I dig de har saa hiertegod
Og himmel-sød en Fader,
Saa lad din søde kierlighed
Mit hiertes vee forsøde,
Med den forsikring, at jeg veed,
Min gandske skyld og brøde
Er kast i havets strømme.

∞ 10. Uryggelig din sandhed staaer,
Vel den, som det kand kiende!
Al verdens trofasthed forgaaer,
Men din har ingen ende,
Giv, at jeg frygter for dit ord,
Ey naadens tiid forsover,
Men derhos ogsaa stadig troer,
Hvad du i ordet lover,
At haabet ey beskæmmes.

∞ 11. Alsalig est du GUd, og fri,
Du gjør hvad dig behager,
Men kierlighed er altid i
Det, du dig foretager.
Lad ingen ufornøyet stund
Fra haabet mig forvilde,
Men lær mig ret af hiertens grund

*

✂ - - -

* 206

✂ Fra dig, al godheds kilde,
Al salighed at vente.

✂ 12. Naar jeg saaledes dig beseer,
Som den, der aldrig sviger,
Da glæder det mit hierte meer
End alle verdens riger,
Til jeg ved dig i engle-stand
Mig evig skal fornøye,
Og i en u-ophørlig brand
Din liflighed ophøye
Med himmel-kraft og stemme.

✂ 13. GUd Fader, Søn og Aand, som vil
Af hele verden prises,
Det skal, saa længe jeg er til,
Af mig i sandhed vises,
Men giv os aand og kraft, som kand
Os dertil ret berede,
At vi i verdens vide land
Din lof og priis udbrede,
Af høyeste formue.